

Arrest

nr. 326 538 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LIEBAUT
Durmelaan 4 / W1
9160 LOKEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2025 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LIEBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten.

Op 16 september 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 november 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 29 november 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Ghanese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Akan stam. U bent geboren op 4 september 1975 in Kumasi en woonde daar uw hele leven in Ashtown. U bent gescheiden en heeft twee kinderen.

U bent geboren als moslim, maar toen u volwassen werd kon u zich niet vinden in de levensstijl die u moest aanhouden onder de islam. Uw familie zei dat u hen ten schande maakte en begon u te bedreigen. U werd vergiftigd door uw familie waardoor u naar de boerderij van uw vader in Goaso vluchtte. Toen u op een dag het land aan het bewerken was vielen uw broers u aan. Toen u om hulp riep kwam iemand u helpen waardoor uw familie terug vertrok. Nadat u naar het ziekenhuis ging voor verzorging besloot u het land te verlaten.

U verliet Ghana in 2004 en reisde via Burkina Faso, Niger en Algerije naar Libië, alwaar u zeven jaar verbleef. In 2011 reisde u door naar Italië, waar u op 14 juni 2011 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uiteindelijk kreeg u in Italië een vergunning om humanitaire redenen. Na een verblijf van zo'n drie à vier jaar in Italië, reisde u in 2015 door naar België om bij uw oom te wonen. Op 6 november 2017 en 26 oktober 2020 diende u een verzoek tot humanitaire regularisatie (9bis) in bij de DVZ. Beide verzoeken werden ongegrond verklaard. Op 16 september 2021 diende u uiteindelijk een verzoek in om internationale bescherming bij de Belgische asieldiensten.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw vorig en huidig Ghanees paspoort, uw aankomstverklaring van 19 oktober 2015 in België, een kopie van uw humanitaire verblijfskaart van Italië geldig van 7 februari 2017 tot 14 december 2018, Italiaanse identiteitskaart voor vreemdelingen d.d. 30 augustus 2018 te Cassino, een kopie van het ontvangstbewijs voor een verblijfsvergunning voor vreemdelingen afgeleverd te Frosinone d.d. 16 januari 2019, een getuigenis van uw priester J.G. uit Goaso d.d. 3 januari 2003 en een getuigenis van T.A. uit Kumasi d.d. 19 augustus 2024, en een kopie van het medisch rapport van het Anwiam hospital in Kumasi d.d. 14 augustus 2004.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. *U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

Bij terugkeer naar Ghana vreest u dat uw leven in gevaar is omdat uw familie niet accepteert dat u zich heeft bekeerd van de islam naar het christendom (NPO, p.8). Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om deze vrees aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming laattijdig ingediend werd. *U verklaarde dat u in 2015 naar België bent gereisd en u op 19 oktober 2015 een aankomstverklaring bij de gemeente Schaarbeek heeft afgelegd. Vervolgens heeft u in 2017 en 2020 een verzoek tot humanitaire regularisatie ingediend. Beide verzoeken werden ongegrond verklaard. Uit uw verklaringen in beide verzoeken blijkt dat u er zich van bewust was dat u illegaal in het land was (zie blauwe map – aanvragen 9bis). Ondertussen ging u echter nog terug naar Italië om uw humanitaire verblijfsvergunning te vernieuwen. Het CGVS merkt hierbij op dat een vergunning om humanitaire redenen geen internationale beschermingsstatus biedt, maar louter een machtiging is om op het Italiaanse grondgebied te blijven. Dat u pas op 16 september 2021, maar liefst zes jaar na uw binnenkomst in België, een asielaanvraag indiende bij de DVZ, is onverenigbaar met uw bewering een vrees voor vervolging te koesteren in uw land van herkomst. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt aldus geen dwingende nood aan bescherming.*

Verder bent u tegenstrijdig over uw familieleden in Ghana. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader zou zijn overleden toen u ongeveer 22 jaar was en uw moeder overleed in 2018 (Adm. dossier - Verklaringen DVZ – vraag 13A). Maar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u dat uw vader overleden is in 2003 en uw moeder 4 jaar geleden in 2020 (NPO, p.5). In 2003 was u geen 22 jaar zoals u beweerde bij de DVZ, maar 28 jaar – wat toch een aanzienlijk verschil is. Daarnaast verklaarde u bij de DVZ ook dat uw broer D. in 2005 zou zijn overleden na afloop van de aanval op u in Goaso en dat u dit te weten kwam via een vriend toen u in Libië was. U werd hiervoor op basis van uw verklaringen voor de DVZ verantwoordelijk gesteld (Adm. dossier, Verklaringen DVZ, vraag 17 en CGVS vragenlijst). Wanneer u op het CGVS naar uw broers en zussen werd gevraagd, opperde u dat al uw broers en zussen momenteel in Kumasi wonen. Wanneer u gevraagd werd of ze allemaal in Kumasi woonden, antwoordde u bevestigend (NPO, p.5). Pas wanneer u later tijdens het onderhoud gevraagd werd of uw broers en zus nog allemaal in leven zijn,

antwoordde u dat ze nog allemaal leven, maar dat u dacht dat uw oudste broer D. is overleden. U zou dit vorig jaar hebben vernomen via uw zoon, maar u kon niet zeggen wanneer hij dan overleden was (NPO, p.8-9). Wanneer u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen op de DVZ, beweerde u dan plots dat u het vergeten was omdat uw familie niet belangrijk is voor u, maar dat u het inderdaad al in Libië vernomen had (NPO, p.17). Deze verschoning is echter weinig serieus. **Het feit dat u niet in staat bent om het overlijden van uw broer - die een niet-te-onderschatten impact zou hebben gehad op uw leven - juist in de tijd te plaatsen en hierover eensluidende verklaringen kan afleggen, toont aan dat u geen eerlijk zicht wenst te bieden op de werkelijke levensomstandigheden van uw familie voor en na uw vertrek uit Ghana.** U vermeldde op het CGVS bovendien dat u nog een jongere broer heeft genaamd H., die u niet eerder vermeldde bij de DVZ (NPO, p.5). In uw verzoek voor een humanitaire regularisatie zei u bovendien dat u geen familie meer heeft in Ghana (zie blauwe map – aanvragen 9bis). Dat u dergelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde doorheen uw gehele parcours bij de DVZ en het CGVS wekt het vermoeden dat u geen eerlijk zicht wenst te bieden op uw familie in Ghana. Deze vaststelling raakt de kern van uw asielrelaas aangezien u geen duidelijkheid schept over de levensomstandigheden van uw familie, en de daaruit voortvloeiende problemen die zouden hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst.

Daarnaast was u ook tegenstrijdig over de afwikkeling van de aanval van uw familie die geleid heeft tot uw vertrek uit Ghana. Bij de DVZ beweerde u aanvankelijk dat uw broer gewond raakte tijdens de aanval van uw familie in Goaso, waarna u kon ontsnappen. Later vernam u dat uw broer was overleden en u werd beschuldigd van zijn dood (Adm. dossier, CGVS Vragenlijst). Op het CGVS rept u hier echter met geen woord meer over. U vertelde dan dat uw drie broers u kwamen opzoeken en u sloegen tot u neerviel waarna een man u kwam redden en uw familie vertrok. Die man bracht u vervolgens naar het ziekenhuis (NPO, p.8 en 16). Gevraagd of er nog iemand gewond raakte tijdens deze confrontatie, antwoordde u dat er niemand anders gewond raakte omdat zij met u vochten (NPO, p.16). Pas wanneer u werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden zei u dat u dat niet had verklaard bij de DVZ. Uw jongste broer wilde u slaan met een stok maar raakte uw oudste broer waarna hij neerviel. U dacht dat uw broer daardoor is overleden (NPO, p.17). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter niet staat om bovenstaande tegenstrijdigheden op te heffen en deze vaststelling raakt wederom de kern van uw asielrelaas en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van door u opgeworpen gebeurtenissen voor uw vertrek uit Ghana.

Vervolgens waren uw verklaringen ook tegenstrijdig met de stukken die u voorlegde om uw relaas te staven. U vertelde op het CGVS dat u in Goaso eerste hulp kreeg en daarna naar Kumasi gebracht werd voor een verdere behandeling. U zou zijn behandeld in het Messiah Community Hospital in Kumasi (NPO, p.17). U overhandigde echter een kopie van het medisch rapport van het Anwiam hospital in Kumasi opgesteld op 14 augustus 2004. Hiermee geconfronteerd opperde u dat als dat zo op het certificaat geschreven staat, dat wel juist moet zijn. Daarnaast legde u ook een getuigenverklaring voor van T.A. uit Kumasi die werd opgesteld op 19 augustus 2024. Hierin schrijft hij dat hij op de hoogte was van het gevaar waarin u zich bevond en hij u adviseerde om aan het gevaar te ontsnappen en u daarop plannen maakte om naar België te verhuizen. Wanneer u op het CGVS gevraagd werd of u de situatie met iemand besprak alvorens het land te verlaten, opperde u dat u het met niemand had besproken – zelfs niet met uw kinderen -, en u in Libië kwam vooraleer u hen belde (NPO, p.17). De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de stavingstukken die u zelfde voorlegde om uw asielrelaas te staven, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte waren uw verklaringen aangaande uw bekering van de islam naar het christendom vaag en weinig doorleefd. Zo verklaarde u op het CGVS dat u zich in 1999 bekeerde tot het christendom, maar wanneer u gevraagd werd naar de reden waarom u zich bekeerde opperde u dat hun wet anders is waarbij alles wordt opgelegd. Door de dwang was u niet gelukkig als moslim, waardoor u zich bekeerde tot het christendom. Maar wanneer u iets later gevraagd werd wat de aanleiding was voor uw bekering, kon u zich dat niet meer herinneren. Als u dan opnieuw gevraagd werd hoe u het idee kreeg om u te bekeren, zei u dat u in 1999 naar de kerk ging en ze dan met u begonnen te vechten en u wilden vermoorden (NPO, p.10). U vertelde dat uw familie erg strikt religieus was, maar op de vraag om daarvan voorbeelden te geven kwam u niet verder dan te stellen dat ze alle wetten van de islam volgen en dat zelfs de kinderen vijf keer per dag moeten bidden, dat je de ramadan moet volgen, en dat vrouwen lange gewaden moeten dragen (NPO, p.11-12). Wanneer u dan opnieuw gevraagd werd waarom u geen moslim meer wilde zijn, opperde u dat u geen moslim meer wilde zijn door de dwang en dat u christene wilde zijn (NPO, p.12). Op de vraag waarom u christene wilde zijn, antwoordde u dat u wist dat u christene was en omdat u geen Koran kon lezen, maar toen u de Bijbel las u wel wist wat u moest doen (NPO, p.12). Als u deze vraag later opnieuw werd gesteld, zei u dat als u dood gaat u misschien naar de hemel zal gaan en Jezus zal volgen. Dat kan je niet als je niet naar de kerk gaat, en u wil een kind van God zijn. Uw verklaringen blijven doorheen het gehele onderhoud vaag en bijzonder beperkt en wijzen er allerm minst op dat u na 26 jaar als moslim in enige mate een bewustwordingsproces heeft doormaakt alvorens u te bekeren tot het christendom. Bijgevolg kan nog maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw bekering tot christene en wat er zich al dan niet heeft voorgedaan voor uw vertrek uit Ghana.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De kopieën van uw vorig en huidig Ghanees paspoort tonen enkel uw identiteit en herkomst aan dewelke niet ter discussie

staat. Uw documenten uit Italië en de aankomstverklaring van 19 oktober 2015 in België worden niet in twijfel worden getrokken door het CGVS. De twee getuigenissen en het medisch rapport - en in aanvulling tot wat hierboven reeds werd opgemerkt –hebben een sterk gesolliciteerd karakter waardoor de waarde van deze documenten sterk gerelativeerd dient te worden. De kopie van het medisch rapport van Anwiam Hospital d.d. 14 augustus 2004 betreft overigens louter een kopie, die met eenvoudig knip-en plakwerk kan worden opgesteld, en waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Hoe dan ook kunnen aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 7 november 2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, 12°, 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van artikel 4.4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart zijn familie in Ghana te vrezen omdat hij zich bekeerde van de islam naar het christendom. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming laattijdig ingediend werd. U verklaarde dat u in 2015 naar België bent gereisd en u op 19 oktober 2015 een aankomstverklaring bij de gemeente Schaarbeek heeft afgelegd. Vervolgens heeft u in 2017 en 2020 een verzoek tot humanitaire regularisatie ingediend. Beide verzoeken werden ongegrond verklaard. Uit uw verklaringen in beide verzoeken blijkt dat u er zich van bewust was dat u illegaal in het land was (zie blauwe map – aanvragen 9bis). Ondertussen ging u echter nog terug naar Italië om uw humanitaire verblijfsvergunning te vernieuwen. Het CGVS merkt hierbij op dat een vergunning om humanitaire redenen geen internationale beschermingsstatus biedt, maar louter een machtiging is om op het Italiaanse grondgebied te blijven. Dat u pas op 16 september 2021, maar liefst zes jaar na uw binnenkomst in België, een asielaanvraag indiende bij de DVZ, is onverenigbaar met uw bewering een vrees voor vervolging te koesteren in uw land van herkomst. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt aldus geen dwingende nood aan bescherming.

Verder bent u **tegenstrijdig over uw familieleden in Ghana.** Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader zou zijn overleden toen u ongeveer 22 jaar was en uw moeder overleed in 2018 (Adm. dossier - Verklaringen DVZ – vraag 13A). Maar tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u dat uw vader overleden is in 2003 en uw moeder 4 jaar geleden in 2020 (NPO, p.5). In 2003 was u geen 22 jaar zoals u beweerde bij de DVZ, maar 28 jaar – wat toch een aanzienlijk verschil is. Daarnaast verklaarde u bij de DVZ ook dat uw broer D. in 2005 zou zijn overleden na afloop van de aanval op u in Goaso en dat u dit te weten kwam via een vriend toen u in Libië was. U werd hiervoor op basis van uw verklaringen voor de DVZ verantwoordelijk gesteld (Adm. dossier, Verklaringen DVZ, vraag 17 en CGVS vragenlijst). Wanneer u op het CGVS naar uw broers en zussen werd gevraagd, opperde u dat al uw broers en zussen momenteel in Kumasi wonen. Wanneer u gevraagd werd of ze allemaal in Kumasi woonden, antwoordde u bevestigend (NPO, p.5). Pas wanneer u later tijdens het onderhoud gevraagd werd of uw broers en zus nog allemaal in leven zijn, antwoordde u dat ze nog allemaal leven, maar dat u dacht dat uw oudste broer D. is overleden. U zou dit vorig jaar hebben vernomen via uw zoon, maar u kon niet zeggen wanneer hij dan overleden was (NPO, p.8-9). Wanneer u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen op de DVZ, beweerde u dan plots dat u het vergeten was omdat uw familie niet belangrijk is voor u, maar dat u het inderdaad al in Libië vernomen had (NPO, p.17). Deze verschoning is echter weinig serieus. **Het feit dat u niet in staat bent om het overlijden van uw broer - die een niet-te-onderschatten impact zou hebben gehad op uw leven - juist in de tijd te plaatsen en hierover eensluidende verklaringen kan afleggen, toont aan dat u geen eerlijk zicht wenst te bieden op de werkelijke levensomstandigheden van uw familie voor en na uw vertrek uit Ghana.** U vermeldde op het CGVS bovendien dat u nog een jongere broer heeft genaamd H., die u niet eerder vermeldde bij de DVZ (NPO, p.5). In uw verzoek voor een humanitaire regularisatie zei u bovendien dat u geen familie meer heeft in Ghana (zie blauwe map – aanvragen 9bis). Dat u dergelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde doorheen uw gehele parcours bij de DVZ en het CGVS wekt het vermoeden dat u geen eerlijk zicht wenst te bieden op uw familie in Ghana. Deze vaststelling raakt de kern van uw asielrelaas aangezien u geen duidelijkheid schept over de levensomstandigheden van uw familie, en de daaruit voortvloeiende problemen die zouden hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst.

Daarnaast was u ook tegenstrijdig over de afwikkeling van de aanval van uw familie die geleid heeft tot uw vertrek uit Ghana. Bij de DVZ beweerde u aanvankelijk dat uw broer gewond raakte tijdens de aanval van uw familie in Goaso, waarna u kon ontsnappen. Later vernam u dat uw broer was overleden en u werd beschuldigd van zijn dood (Adm. dossier, CGVS Vragenlijst). Op het CGVS repte u hier echter met geen woord meer over. U vertelde dan dat uw drie broers u kwamen opzoeken en u sloegen tot u neerviel waarna een man u kwam redden en uw familie vertrok. Die man bracht u vervolgens naar het ziekenhuis (NPO, p.8 en 16). Gevraagd of er nog iemand gewond raakte tijdens deze confrontatie, antwoordde u dat er niemand anders gewond raakte omdat zij met u vochten (NPO, p.16). Pas wanneer u werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden zei u dat u dat niet had verklaard bij de DVZ. Uw jongste broer wilde u slaan met een stok maar raakte uw oudste broer waarna hij neerviel. U dacht dat uw broer daardoor is overleden (NPO, p.17). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter niet staat om bovenstaande tegenstrijdigheden op te heffen en deze vaststelling raakt wederom de kern van uw asielrelaas en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van door u opgeworpen gebeurtenissen voor uw vertrek uit Ghana.

Vervolgens waren uw verklaringen ook tegenstrijdig met de stukken die u voorlegde om uw relaas te staven. U vertelde op het CGVS dat u in Goaso eerste hulp kreeg en daarna naar Kumasi gebracht werd voor een verdere behandeling. U zou zijn behandeld in het Messiah Community Hospital in Kumasi (NPO, p.17). U overhandigde echter een kopie van het medisch rapport van het Anwiam hospital in Kumasi opgesteld op 14 augustus 2004. Hiermee geconfronteerd opperde u dat als dat zo op het certificaat geschreven staat, dat wel juist moet zijn. Daarnaast legde u ook een getuigenverklaring voor van T.A. uit Kumasi die werd opgesteld op 19 augustus 2024. Hierin schrijft hij dat hij op de hoogte was van het gevaar waarin u zich bevond en hij u adviseerde om aan het gevaar te ontsnappen en u daarop plannen maakte om naar België te verhuizen. Wanneer u op het CGVS gevraagd werd of u de situatie met iemand besprak alvorens het land te verlaten, opperde u dat u het met niemand had besproken – zelfs niet met uw kinderen –, en u in Libië kwam vooraleer u hen belde (NPO, p.17). De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de stavingstukken die u zelfde voorlegde om uw asielaanvraag te staven, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Tenslotte waren uw verklaringen aangaande uw bekering van de islam naar het christendom vaag en weinig doorleefd. Zo verklaarde u op het CGVS dat u zich in 1999 bekeerde tot het christendom, maar wanneer u gevraagd werd naar de reden waarom u zich bekeerde opperde u dat hun wet anders is waarbij alles wordt opgelegd. Door de dwang was u niet gelukkig als moslim, waardoor u zich bekeerde tot het christendom. Maar wanneer u iets later gevraagd werd wat de aanleiding was voor uw bekering, kon u zich dat niet meer herinneren. Als u dan opnieuw gevraagd werd hoe u het idee kreeg om u te bekeren, zei u dat u in 1999 naar de kerk ging en ze dan met u begonnen te vechten en u wilden vermoorden (NPO, p.10). U vertelde dat uw familie erg strikt religieus was, maar op de vraag om daarvan voorbeelden te geven kwam u niet verder dan te stellen dat ze alle wetten van de islam volgen en dat zelfs de kinderen vijf keer per dag moeten bidden, dat je de ramadan moet volgen, en dat vrouwen lange gewaden moeten dragen (NPO, p.11-12). Wanneer u dan opnieuw gevraagd werd waarom u geen moslim meer wilde zijn, opperde u dat u geen moslim meer wilde zijn door de dwang en dat u christene wilde zijn (NPO, p.12). Op de vraag waarom u christene wilde zijn, antwoordde u dat u wist dat u christene was en omdat u geen Koran kon lezen, maar toen u de Bijbel las u wel wist wat u moest doen (NPO, p.12). Als u deze vraag later opnieuw werd gesteld, zei u dat als u dood gaat u misschien naar de hemel zal gaan en Jezus zal volgen. Dat kan je niet als je niet naar de kerk gaat, en u wil een kind van God zijn. Uw verklaringen blijven doorheen het gehele onderhoud vaag en bijzonder beperkt en wijzen er allerminst op dat u na 26 jaar als moslim in enige mate een bewustwordingsproces heeft doormaakt alvorens u te bekeren tot het christendom. Bijgevolg kan nog maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw bekering tot christene en wat er zich al dan niet heeft voorgedaan voor uw vertrek uit Ghana.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De kopieën van uw vorig en huidig Ghanees paspoort tonen enkel uw identiteit en herkomst aan dewelke niet ter discussie staat. Uw documenten uit Italië en de aankomstverklaring van 19 oktober 2015 in België worden niet in twijfel worden getrokken door het CGVS. De twee getuigenissen en het medisch rapport - en in aanvulling tot wat hierboven reeds werd opgemerkt – hebben een sterk gesolliciteerd karakter waardoor de waarde van deze documenten sterk gerelativeerd dient te worden. De kopie van het medisch rapport van Anwiam Hospital d.d. 14 augustus 2004 betreft overigens louter een kopie, die met eenvoudig knip-en plakwerk kan worden opgesteld, en waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Hoe dan ook kunnen aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 7 november 2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongelooftwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat de door hem voorgelegde stavingsstukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) "geen voorwerp zijn van een procedure (burgerlijke) valsheid en dus dienen te worden

aanvaard in het rechtsverkeer", gaat verzoeker er verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten. Dat verzoeker deze motieven in zijn verzoekschrift "*gratuit*" noemt, doet geen afbreuk aan het pertinent karakter ervan. Immers, dat de getuigenissen en het medisch rapport een gesolliciteerd karakter hebben en dat het medisch rapport slechts een kopie is, kan op eenvoudige wijze uit deze documenten worden afgeleid en behoeft dan ook geen verdere duiding.

Verder dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en gedurende ongeveer zes jaar (2015-2021) na zijn aankomst in België talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het verzoeken om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet dezelfde bescherming biedt als een verzoek om internationale bescherming. Waar verzoeker stelt dat hij op aanraden van zijn advocaat handelde, dient erop gewezen dat het verzoeker is die instaat en verantwoordelijk is voor de organisatie van zijn verdediging. Eventuele fouten en tekortkomingen, begaan door een advocaat in het kader van een procedure, worden toegerekend aan de partij waarvoor hij als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij geen geval van overmacht uit.

Vervolgens stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk terecht wordt vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn familieleden in Ghana en over het incident dat hem zijn land van herkomst deed verlaten. Aangezien hij beweert deze familieleden te vrezen omwille van zijn voorgehouden bekering van de islam naar het christendom, raken deze tegenstrijdigheden wel degelijk aan de kern van verzoekers vluchtrelaas. In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het ontkennen dat er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden en het minimaliseren van het belang ervan, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op het bestaan van deze tegenstrijdigheden en hun impact op de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Gelet op deze impact kan verzoeker deze tegenstrijdigheden voorts niet verschonen door te wijzen op het tijdsverloop sedert de voorgehouden feiten. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het vluchtrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Waar in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker slechts vage en niet-doorleefde verklaringen aflegt over zijn beweerde bekering van de islam naar het christendom, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van deze verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen afbreuk doet aan het vage en niet-doorleefde karakter ervan. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat, in zoverre enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering van de islam naar het christendom, uit de overige motieven van de bestreden beslissing reeds genoegzaam blijkt dat hij geenszins concreet aannemelijk maakt dat hij omwille van deze bekering nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Ghana zou hebben gekend.

6.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Ghana actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Ghana een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftwintig door:

S. HUENGES WAJER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	S. HUENGES WAJER
--------------	------------------